slavă e de tip slav oriental (ucrainean), deoarece vocalelor şi grupurilor slave comune sus-amintite le corespund, în toponimicele de origine incontestabil slavă, *u (Putna < pǫtьna)* [111], *i (Bilca < *bělъka)* [112], *oro (Horodnic < *gordьnikъ), olo (Soloneţ < *solnьcь)* [113], *ere (Berezeni < *berzjane)* [114], *or (Hordou < *Gъrdovъ), ol (Dolha < *dьlga)*. În toponimia slavă din Muntenia în locul reflexelor *u, i, oro, olo, ere, or, ol* avem *în, îm (Dîmbova < *dǫbova)* [115], *ea, a (Bala < *běla)* [116], *ra (Drajna < *doržьna < *dorga + -ьna)* [117], *la (Slănic < *solnikъ)* [118], *rea (Breazova < *berzova)* [119], *îr (Gîrdanovăţ < Gъrdanovьcь* [120], *Bîrza < *bъrza)* [121], *îl (Dîlga < *dьlga)* [122]. Dacă întîlnim şi în toponimia Moldovei asemenea reflexe, acestea indică fie o toponimie de origine romînească [123], fie o influenţă romînească asupra toponimicului slav (de obicei datorită unei etimologii populare) [124].

Toponimia de tip slav oriental din nord-estul ţării se explică în felul următor: Slavii s-au aşezat în Dacia prin secolele VI—VII, amestecîndu-se cu daco-geţii autohtoni. În urma contactului permanent al populaţiei de limbă slavă din nord-estul Daciei (constituită în bună parte din daco-geţi slavizaţi) cu slavii aşezaţi mai la nord şi mai la est — contact favorizat şi de necontenite migraţii de populaţie în direcţia sud-vest, dar şi în sens invers —, inovaţii lingvistice slave de est s-au propagat spre vest pînă la populaţiile slave de pe panta apuseană a Carpaţilor şi spre sud pînă în zona de frontieră dintre Moldova şi Muntenia. Populaţia aceasta de limbă slavă a participat aşadar nu numai la inovaţiile lingvistice slave de est (cum sînt de pildă pleofonia, trecerea lui *ǫ la *u*), ci şi la unele inovaţii caracteristice graiurilor ucrainene (cum sînt de pildă trecerea, prin secolul al XII-lea, a lui *g* la *h*, pronunţarea ca *i* a lui *ě*, modificarea timbrului lui *o* în silabă închisă etc.).

Elementul etnic de limbă romanică (romînească), extinzîndu-se spre est din părţile mai puternic romanizate ale Daciei, era prezent din cele mai vechi timpuri pe aceste meleaguri. În componenţa elementului etnic romanic intrau şi numeroşi păstori care pendulau cu turmele lor de la iernatic (care se afla pe cursul inferior al Dunării) la văratic (în regiunile muntoase ale Daciei) [125].

---

[111] Iordan, *Nume de loc.*, p. 30.

[112] *Ibid.*, p. 81. În ucraineană білка înseamnă « veveriţă ».

[113] *Ibid.*, p. 99.

[114] I. Iordan, *Rumänische Toponomastik*, p. 26; id. *Nume de loc.*, p. 58.

[115] *Contributions onomastiques*, p. 41.

[116] « Romanoslavica », I, p. 20; CL, II, p. 38.

[117] SCL, V, p. 28.

[118] *Ibid.*, p. 25, 30.

[119] « Romanoslavica », I, p. 21; CL. II, p. 38.

[120] În documente apare sub forma Гръдановци (a. 1408—1418, 1421). Vezi P. P. Panaitescu, *Documentele Ţării Romîneşti*, I, Documente interne (1369—1490), Bucureşti, p. 99, 129; DIR, B. *Indicele numelor de locuri*, p. 64.

[121] Iordan, *Nume de loc.*, p. 93.

[122] *Ibid.*, p. 89.

[123] De ex. *Dîmbeşti* (într-un document de la 1458 satul e amintit sub forma гдинА жѢд[е] Дъмба « unde a fost jude Dîmba », Bogd. I, p. 19), *Dealul* (MDGR, III, p. 78), (< rom. *deal* < sl. *dělъ*), *Dragosloveni* (< rom. nume de pers. *Dragoslav*), *Slatina, Slătioara* (< rom. *slatină* < sl. de sud *slatina* < sl. com. **soltina*), *Breazul* (MDGR I, p. 640) (< rom. nume de pers. *Breazu* < rom. *breaz* < sl. bulg. бряз), *Bîrzota* (MDGR I, p. 461) (< rom. nume de pers. *Bîrzota* [cf. toponimicele *Bîrzoteşti, Bîrzoteni*] < sl. **Bъrzota*, cf. sîrb. *Brzota*: Miklosich, 37 [251]).

[124] Cf. mai sus, p. 48, cazul toponimicului *Hîrboveţ*.

[125] Vezi harta drumurilor de transhumanţă ale păstorilor romîni, publicată în revista « Limba romînă », V (1956), nr. 1, p. 14—15.